

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν επιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματῶσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ διπλωμάτιδες. — Ἑλένη Γ. Σκουζέ. — Ἀπὸ τὴν Στοκὸλμην. Ἡ ἔλευθερία. Αἱ γυναῖκες εἰς τοὺς πιδροδεύουσ. — Ὁ θάνατος τοῦ Brunetiere (μετάφρ. Δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Καὶ πάλιν ὑπὲρ τῶν προσφύγων. — Ἡ ἀποχώρησις τῆς Πάττης ἀπὸ τὸ θέατρον. — Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Ὁ ὁδηγός (μετάφρ. Δος Εἰρ. Νικολαΐδου).

ΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΔΕΣ

Δὲν εἰξέυρω, ἂν ὁ τίτλος ὑπάρχη εἰς τὸ λεξικὸν τῶν ἐπισήμων καὶ ἂν ὁ τύπος ἤμπορῇ νὰ καθιερωθῇ, βεβαίως ὅμως τὸ πρᾶγμα, ἢ οὐσία, ἢ θέσις ὄφειλε νὰ ὑπάρχη, διότι αἱ σύζυγοι καὶ αἱ θυγατέρες τῶν διπλωματῶν ἤμποροῦσιν νὰ εἶναι οἱ πολυτιμότεροι παράγοντες τῆς ἐπιτυχοῦς τούτων δράσεως, ἰδίᾳ καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Δὲν ὀμιλῶ ἐδῶ διὰ τὰς ἐπισήμους, τὰς πραγματικὰς διπλωμάτιδας, διὰ τὰς ὁποίας σήμερον ὑπάρχουν μυστικὰ κονδύλια εἰς τὰ ὑπουργεῖα τῶν Ἐξωτερικῶν ὅλων τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, καὶ αἱ ὁποῖαι εἶναι οἱ καλλίτεροι πρᾶκτορες αὐτῶν εἰς τὴν διεθνή καὶ μάλιστα εἰς τὴν κατακτητικὴν πολιτικὴν. Ἄλλοῦ βλέπετε οἱ λαοὶ εἶναι νεογενεῖς καὶ δὲν βρῶνται εἰς τοὺς ὤμους τῶν ἐν παρελθόν πικραδύσεων καὶ ἰδεῶν, τὸ ὅποιον νὰ ὑψώνη χαρακώματα καὶ ἐμπόδια εἰς τὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς δρόμον τῶν.

Ἐδῶ, ἀλυσοδεμένοι ἀπὸ τὸ παρελθόν αὐτό, ὅχι μόνον δὲν ἀντελήφθησαν ἀκόμη ὅτι γυναῖκες, καταλλήλως καταρτιζόμεναι, ἤμποροῦσιν νὰ θαυματοργήσουν εἰς τὸ ἔργον τῆς προπαγάνδας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην, ἀλλὰ ἀμελοῦν νὰ χρησιμοποιοῦσιν ἀκόμη

καὶ αὐτὰς τὰς συζύγους καὶ θυγατέρας τῶν οἱ διπλωμάται μακς τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἴσως μάλιστα, ὅσῳκις αἱ εὐφρόστεραι μεταξὺ αὐτῶν ριψοκινδυνεύουν μίαν συμβουλήν ἢ ἐκφράσουν μίαν γνώμην, νὰ στέλλωνται ὑπὸ τῶν διπλωματῶν συζύγων εἰς τῆς καταστροφῆς τῶν, ὑπὸ φόβου μὴ φανοῦν συμπτώσει ἢ ἐπεμβαινίονσαι εἰς τὰ ὑψηλὰ ἔργα ἐκείνων.

Τοῦτο, ἐννοεῖται, δὲν τὰς ἐμποδίζει νὰ κάμνουν τοῦλάχιστον τὸ κοσμικὸν μέρος τῶν, δηλαδὴ νὰ κρατοῦν τὸ σαλόνι, νὰ δέχωνται καὶ νὰ ἀνταποδίδουν ἐπισκέψεις, καὶ νὰ κωνορίζουν τὸν τόνον τῶν κοινωνικῶν σχέσεων τῶν συζύγων τῶν. Καὶ εἰς τοῦτο καὶ μόνον, ἐὰν περιορίζοντο τὰ καθήκοντά τῶν, πάλιν θὰ ἦσαν πολῦτιμοι βοηθοί, ἐὰν ἀντελαμβάνοντο τὴν βαρῦτητα καὶ τὴν σημασίαν τῆς τοικιότης ἀποστολῆς τῶν καὶ ἂν ἀνελάμβανον νὰ εἶναι ὁ λεπτός συνδετικὸς κρίκος τῆς προϋσταμένης ἀρχῆς μετὰ τῶν κατὰ τόπους κοινοτήτων. Διότι, ἐπὶ τέλους, ἡ ἐπιτυχία ἐνός διπλωματικοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅσῳκις δὲν πρόκειται περὶ ἐπισήμου διεθνοῦς δράσεως, περιορίζεται εἰς τὸ νὰ προῖσταται τῶν κοινοτικῶν σχέσεων καὶ συμφερόντων, ὅχι ὡς ξένος καὶ ἀδιάφορος, ἀλλ' ὡς πατέρας, πονῶν καὶ ἀγαπῶν πᾶν ὅ,τι Ἑλληνικόν, καὶ ἀγωνιζόμενος μετ' ἀγάπης καὶ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῆς μεγάλης Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, πλησίον τῆς ὁποίας ἡ Ἑλλὰς θέτει αὐτὸν παραστάτην καὶ ἀντιπρόσωπόν τῆς.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς μόνον δὲν εἶναι ἀρκετὸν, διότι θὰ λείπη ἀκριβῶς ἀπὸ αὐτὸ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀβρότης καὶ ἡ ἰξυδέρκεια, ἡ τῶσον πολῦτιμος διὰ τὴν εὐτυχίαν ὅλων, δι' αὐτὸ ἡ σύζυγος τοῦ προξένου, ὄφειλεν αὐτοδικαίως νὰ καταλαμβάνη τὴν θέσιν τῆς μητρὸς ἢ τῆς πρεσβυτέρας ἀδελφῆς καὶ νὰ καταβάλλη πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως κρατῇ

ήνωμένους και αγαπημένους υπό την γαλανήν σημαίαν μας όλους τους ξενιτευμένους αδελφούς μας.

Έννοείται ότι η τοικυτή αποστολή της γυναικός είναι τόσον λεπτή, όσον και ώραία, και ήδύνκτο να χρησιμεύση ως άφρητή μιζς εθνικής έργασίας τόσον σημαντικής και μεγάλης, ώστε ό φύσει ένυπάρχων πατριωτισμός εις τας ψυχάς των έξω Έλληνων να ήβξανε και άνεπτύσσετο πολύ γενικώτερος και εύεργετικώτερος και να έξεδηλούτο πρακτικώτατα πρὸς όφελος και έκείνων και ήμων.

Δυστυχώς αί τοικυται σύζυγοι και αδελφάι μετρούνται εις τὰ δάκτυλα, και οι Έλληνες Πρόξενοί μας και όταν ακόμη εμπνένονται από τας καλλιτέρας ιδέας και έμπορούνται από τὰ εύγενέστερα κισθήματα, στερούνται της συνδρομής της γυναικός, της έντελώς πολυτίμου και δυσαναπληρώτου. Συχνά μάλλιστα αί σύζυγοι, παρενοούσαι τόν ρόλον των, τάσσονται με τό μέρος τούτων ή έκείνων, έπηρεάζουν, φυσικά, τούς συζύγους των, γεννούν αντιπαθείας, δημιουργούν μίσση και διωγμούς, και γίνονται, από μητέρας όπου ώφειλαν να είναι, κακά μητρικά, σκορπίζουσαι τήν απογοήτευσιν και τήν αηδίαν, εκεί όπου ώφειλε να βασιλεύη ή αγάπη και να πρωτοστατή ό εύγενής πατριωτισμός.

Και εις όλα αυτά υπεύθυνοι είναι εκείνοι, οι όποιοι εθεώρησαν ως αποκλειστικόν κληρον της γυναικός τό οικοκυριό μόνον και τήν φροντίδα των παιδιών. Και έλησμώνησαν ότι ή γυναικά είναι πολιτίς, άφού και αυτή έχει πατρίδα, και όφείλει να εξεύρη να ύπηρετη τήν πατρίδα της εις οίανδήποτε θέσιν και άν τήν τάξη ή τύχη.

ΕΛΕΝΗ Γ. ΣΚΟΥΖΕ

Διά πρώτην φοράν τήν είδα ακριβώς πρό δεκαετίας, όταν έωρτάζετο, νομίζω, ή εικοσιπενταετηρίς της συστάσεως του Έργαστηρίου των Απόρων Γυναικών. Μικροκαμωμένη, λεπτοφυής, με ένα δικράδες μειδίμα αγαστότης και καλωσύνης, παρήλιξ έντοτα άρεστά, αλλά ζωηρά και εύκίνητος έκαμνε τας τιμάς της έορτής με μίαν άπλότητα και απέλειαν, ή οποία με συνεκίνησε.

Τόν πανηγυρικόν της ημέρας εκείνης είχεν άναγνώσει ή εκ των συμβούλων κ. Σοφία Σχλίεμαν. Άλλά ή Πρόεδρος Έλένη Σκουζε προηγήθη της επισήμου ρήτορας με τὰ όλίγη πλάν σημαντικά λόγια, τὰ όποια άπηύθυνεν εκεί εκ του προχείρου, πρὸς τήν βασιλίτισσαν και τόν βασιλέα. Έτυχε να είμαι άπ' όπίσω της και είχα τήν τύχην να θυμάσω τό θάρρος και τήν απέλειαν των λόγων της. Δέν ένθυμούμκι ακριβώς τί είχεν ειπει. Μοῦ είχεν όμως κάμη τήν έντύπωσιν, ότι ως μία μητέρα όλων, όσοι όπως δήποτε είχαν δράσει διά τήν πρόοδον του Έργαστηρίου, ηύλόγησε τούς κόπους των, τούς ενεθάρρυνεν εις τό έργον και έπροφήτευσε τελειότερον ακόμη εις τό μέλλον τήν πρόοδόν του.

Ό βασιλεύς, ή βασιλίτισσα, όλοι συμπεριελαμβάνοντο εις τό μητρικόν αυτό έγκώμιον και όταν έτελείωσε, ό βασιλεύς σφίγγων τό χέρι της, μοῦ έφάνη ως υίός εύχαριστών μίαν

καλήν μητέρα διά τήν αγάπην και τήν χαράν, τήν όποιαν έσκύριζε γύρω της.

Έκτοτε όσάκις έτυχε να συναντήσω ή να ακούσω τό όνομα της Έλένης Σκουζε, τήν είδα και τήν έφαντάσθην πάντοτε με τό άκτινωτόν μιζς μεγάλης μητέρας, μιζς μητέρας αγαστής και καλής ένταυτώ. Ός μητέρα εύρίσκετο εις τόν αληθινόν ρόλον της και ως τοικυτή έδρασεν ιδίως, ιδρύτρια οίκου Άθηνάικου μεγάλου, κατέχοντος τὰ σκίπτρα της φιλανθρωπίας, του πλούτου και της αληθινής άρχοντίας των παλαιών καλών χρόνων.

Μητρική υπήρξεν ή δράσις της και εις τό Έργαστήριον, του όποιου προήδρευσε τόσα κατὰ σειράν έτη. Προσωπικόν, εργάτιδες και συνάδελφοι, όλοι μέσα εκεί ήσθάνοντο διά τήν πρόεδρόν των, τι αισθάνονται τὰ μέλη μιζς μεγάλης οικογενείας διά τήν μητέρα των. Άγάπην και πάλιν αγάπην. Είναι από τας όλίγας Άθηναίας άρχοντίσσας της εθνικής ήμων άναγεννήσεως, αί όποιαί ήνώθησαν ότι αληθές μεγαλειόν διά τήν γυναικά, δέν είναι ούτε ό πλούτος, ούτε ή εύγενής κατ'αγωγή, αλλά μόνον και κατ'έξοχόν ή αγάπη. Έζησεν έν αγάπη και με αγάπην, και απέθανεν εύτυχής, περιστοιχιζόμενη από υίους και θυγατέρας και έγγονάς, αί όποιαί τήν ελάτρευσαν και αί όποιαί με τήν αγάπην των έθέρμκναν και κατέστησαν φωτεινάς τας τελευταίας της ζωής της στιγμάς.

Δι' αυτό τό μειδίμα της χαράς και της αγάπης δέν κατώρθωσεν ούτε αυτός ό θάνατος να της αφαιρέση. Κατήληθεν εις τόν τάφον, με μίαν άκτίνα χαράς εις τό χλωμόν της πρόσωπον, με μίαν πνοήν αγάπης εις τὰ κλεισθέντα υπό του θανάτου χείλη. Τό κενόν, τό όποιον ή Έλένη Σκουζε άφίνει όπίσω της θα ήτο άσυγκρίτως μεγαλήτερον, εάν δέν άφινε θυγατέρας και υίους, συνεχίζοντας τήν ώραίαν παράδοσιν του πατριρχικου οίκου, τόν όποιον εκείνη ίδρυσε, και κρατώνοντας αυτόν διά της αγάπης και της φιλανθρωπίας, και όλων των άλλων μητρικών άρετών.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΟΚΟΛΜΗΝ

ΙΒ'.

Άπό τό Salsobaden έπεστρέψαμεν εις τήν πόλιν σιδηροδρομικώς. Όσον και άν εύρίσκεσθε εις νησιά, όσον και άν τὰ βαπόρια δύο φορές τήν ήμέραν τηρούν τακτικήν συγκοινωνίαν μεταξύ της Στοκόλμης και των προκστειών, όμως και ό σιδηρόδρομος συντομεύει τὰ θαλάσσια ταξείδια, διασκελίζων γεφύρας και πηδών υπεράνω πορθμῶν και ύφάλων, οι όποιοι από μακράν φαίνονται ως ζωγραφισμένοι επάνω εις ένα ολοπράσινο χαρτί.

Ό σταθμός του σιδηροδρόμου, μικρός, άπλοός, άπέριττος, κατι παρόμοιον με τόν έδω σταθμόν της Όμοιοίας. Αί γραμμάι, αί μηχαναί, τὰ βαγόνια, όλα αυτά τὰ πράγματα του άτμου και της κινήσεως είναι μία κρακτονια μέσα εις τὰ όργια της κρακινάδας και εις τό κάλλος και τήν μεγαλοπρέπειαν της φύσεως.

Εύτυχώς ότι από τόν σταθμόν δέν φαίνεται ή θάλασσα, και ότι ή προχωρημένη ώρα μας κάμνει να σπεύδωμεν, χωρίς να πολυπροσέχωμεν εις τας λεπτομερείας ατάς. Άλλως ή απογοήτευσις διά τήν μεταβολήν της εικόνας θα ήτο ακόμη μεγαλύτερα.

Εις τόν σταθμόν αρκετός κόσμος και εις τό βαγόνι μας συντροφικά, όχι πολύ ένδιαφέρουσα. Ένας κύριος ήλικιωμένος με μίαν κυρίαν άσχημην, ή οποία ένθύμιζε τόν τύπον της μητρός του Όσβάλδου των Βρυκολάκων, όταν πηγάινη να ζητήση τήν προστασίαν του πνευματικου της. Έπειτα τρία κορίτσια, είκοσι, δέκα όκτώ και δέκα εξ έτών, τὰ όποια επιστρέφουν εις τήν πόλιν μετά θαλάσσιον λουτρόν, μόνα, χωρίς συνοδόν, και φαίνονται αδελφάι από τήν φυσιογνωμίαν. Όμιλούν γαλλικά και σχεδιάζουν ότι τό βράδυ θα ύπάγουν εις κάπου θέατρον, όπου θα συναντηθούν με άλλας φίλας και φίλους των. Φαίνεται ότι τό θέατρον είναι μετριώτατον, και ή μικρότερα από τας τρεις άρχίζει μίαν φοβερήν κριτικήν διά τό πικρόμενον έργον και τόν συγγραφέα του. Αί άλλαι δύο τήν ακούουν, σιωπῶσαι, και ένας νέος κύριος καθήμενος άπέναντί των, λαμβάνει τό μέρος του συγγραφέως. «Βέβαια, θα έπρεπε να παίζουν Βυγιόσον και Τολστόη, και ένοστακλήσατε φαίνεται τόν Έρωτα και τήν Γεωγραφίαν, τό πλέον άνώθηον έργον όπου έγράφη ποτέ.»

Δυστυχώς ή όμιλία δέν έπροχώρησε περισσότερο, ή μάλλον έσυνεγίσθη Σουηδικά και φυσικά εγώ δέν ήμύρσκα να τήν παρακολουθήσω. Η κ. Σμιθ μοῦ εξήγησεν ότι ό νέος αυτός θα ήτο έντελώς ξένος πρὸς τὰ κορίτσια, ίσως θα τὰ έβλεπε διά πρώτην φοράν και όμως ήμύρσσε να λάβη μέρος εις τήν συζήτησιν των και να ειπή τήν γνώμην του. Άν έπηγαίναμεν άπόψε εις τό θέατρον, θα τας έδλέπαμεν ίσως μαζή, διότι ή μικρά συζήτητρια είχεν άνακρέσει ώρισμένα σημεία της περιστάνομένης υποθέσεως, τὰ όποια θα έκριναν μαζή τό βράδυ εκείνο.

Και οι γονεΐς; ήρώτησα

Οί γονεΐς θα έγνώριζαν τήν νέαν γνωριμίαν των κοριτσιών των, εάν τας έσυνώδευαν τό βράδυ εις τό θέατρον. Άλλά τό πιθανότερον ήτο, ότι τὰ κορίτσια θα έπήγαιναν χωρίς συνοδόν και ότι ό νέος κύριος θα τας συνήντα και πάλιν μόνος και θα έσυνέχισαν εκεί τήν συζήτησιν των. Αί συναντήσεις αυτές ήμύρσούν να συνεχισθούν, ήμύρσούν και να διακοπούν άμέσως. Έάν οι τρόποι του φέρεσθαι του κυριου δέν άρέσουν εις τὰ κορίτσια, μετά μίαν ώρα θα προσποιηθούν ότι δέν τόν βλέπουν και ή γνωριμία λήγει.

— Άλλά αί εύκολοι αυτάι σχέσεις δέν ένέχουν κινδύνους και δέν ελαττώνουν όπωσδήποτε τήν καλήν φήμην των κοριτσιών;

Η κ. Σμιθ με έβλεπε με τὰ γαλανά σκεπτικά μάτια της, τὰ όποια εξέφραζαν άπορίαν και δόσιν ειρωνείας μαζή. Έδω είναι τίμιοι όλοι οι νέοι, είτε άνδρες, είτε γυναίκες. Έρως έδω δέν θα ειπή διεγερσις αισθήσεων, δέν θα ειπή πάθος, ασθένεια, παραφροσύνη. Έρως θα ειπή πρωτίστως αυταπάνησις. Είναι ή άναγνώρισις δύο ψυχών, αί όποιαί συνταύτιζονται, δύο πνευμάτων με κοινάς σκέψεις, άρχάς και ιδέας.

Κανείς νέος δέν όμιλει περι έρωτος, αλλά ούτε τολμαξ να δείξη ένδιαφέρον δι' ένα κορίτσι, εάν δέν έχη τήν βεβαιότητα ότι θα ήμύρσση να τήν νυμφευθή. Τα cours de foudre, όπως λέγουν εις τήν Γαλλίαν, έδω μεταξύ νέων είναι πράγματα άγνωστα. Ό έρως είναι κατι τόσον ίερόν, ώστε κανείς δέν έσκέφθη ποτέ να εκλάβη ως έρωτα τήν άνώμαλον ψύχασιν μιζς στιγμής. Και τουτο ακριβώς συντελεί, ώστε ή νεότης να μένη άγνή και τίμια και να απολαμβάνη συγχρόνως τήν ζωήν, όσον εις κανένα άλλο μέρος του κόσμου. Έδω τὰ κορίτσια δέν εύρίσκονται πάντοτε εις άμυραν και εις επιφύλαξιν, αλλά ούτε αναγκάζονται να προσποιούνται και να ύποκρίνονται. Ειξεύρουν ότι κανείς νέος δέν θα τας νυμφευθή, εάν δέν τας γνωρίζη κατὰ βάθος και εάν δέν πεισθή ότι αί σκέψεις και τὰ αισθήματά των είναι κοινά, αλλά και κανείς δέν θα όμιλήση πρὸς αυτές περι έρωτος, αλλά ούτε θα θελήση να παίξη με τὰ αισθήματά των. Δι' αυτό τὰ κορίτσια και τὰ άγόρια είναι λαμπροί φίλοι από τό σχολείον και ή φιλική των έξακολουθεί και εις τόν κόσμον και μετά τόν γάμον ακόμη.

Ίσως έδω διά τούς λόγους αυτούς λείπουν αί μάλλια διαχυτικότητες και τὰ πάθη τὰ τρομερά, τὰ όποια εμπνένουν τούς ποιητάς της Δύσεως. Πιθανόν ακόμη τό σέβας και ή εκτίμησις να μην άφίνουν εις τόν έρωτα τό σπινθηροδύλημα εκείνο, τό όποιον τόσον συγκαίνει και τόσον συναρπάζει άλλο. Άλλά ειξεύρετε ότι οι σπινθήρες σβύνουν άμέσως, χωρίς να θερμαίνων και χωρίς να άφίνουν όπίσω των καμμίαν φωτεινήν γραμμήν.

Όλα αυτά τὰ έχομεν όλοι μας έννοήσει τόσον καλά, και κορίτσια και άγόρια ανατρέφονται τόσον με τας ιδέας αυτές, ώστε αί σχέσεις των ούτε επικίνδυνοι να είναι, ούτε να παρεξηγώνται από κανένα. Τό κορίτσι από δέκα έτών έχει τήν εύθύνην του εκυτου της, και είναι άνθρωπος ό όποιος άρχίζει να σκέπτεται σοβαρά διά τό παρόν και διά τό μέλλον. Τα μυστήρια, τὰ όποια άλλοι περιβάλλον τήν ανατροπήν και τήν ύπαρξιν της κόρης, έδω άπεναντίας θεωρούνται ως τόσοι κίνδυνοι διά τήν ζωήν της. Οί γονεΐς είναι και οι φίλοι των παιδιών των και είναι οι φυσικώτεροι και καλλίτεροι εξηγηταί, οι γνωρίζοντες πως να μυήσουν τήν νεότητα εις ό,τι άλλοι μένει σκοτεινόν και άγνωστον, συχνά έως τήν ήμέραν του γάμου, όσάκις ή διαφθορά και ή πονηρία κακών συντρόφων δέν προέλαβαν τήν στιγμήν αυτήν.

Με τήν τόσον ένδιαφέρουσαν αυτήν συνομιλίαν δέν έννόησα τήν ώρα, τήν όποιαν έπεράσκαμεν εις τόν σιδηρόδρομον, αλλά ούτε ήμύρσκα να παρακολουθήσω υπό τό φέγγος της σελήνης τήν εξέλιξιν των ώραίων τοπίων, από τὰ όποια έπεράσκαμεν. Που και που ένα αστροποδύλημα μεταξύ δύο σκοτεινών γραμμών, κατι ως μίχ πλάκα διακαμντένια δεμένη μέσα εις βελούδον σκοτεινόν έφαινετο και έχάνετο σύρουσα επάνω της τό βλέμμα, ως κάθε πράγμα, τό όποιον λάμπει και φωτίζει.

Αί γυναίκες εις τούς σιδηροδρόμους

Τό τραίνο μετά τό τελευταίον φύσημά του, τό όποιον συνήθως όμοιάζει πρὸς κραυγήν άνακουρίσεως και θοιάμβου διά

τήν αίσίαν ἀφίξιν, ἐσταμάτησεν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Στο-
κόλμης. Ὅλοι καὶ ὅλοι ἐσπευσαν νὰ ἐξέλθουν, ἐνῶ ἐγὼ
ἔμεινα τελευταία, παρακολουθοῦσα τὴν κίνησιν τοῦ πλήθους
καὶ προσπαθοῦσα καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη τὴν στιγμὴν νὰ ἀν-
τλήσω ἐντυπώσεις περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ θαυμασίου αὐ-
τοῦ λαοῦ.

Τυχαιῶς ἔπεσε τὸ βλέμμα μου εἰς μίαν θυρίδα πωλήσεως
εἰσητηρίων, ὅπισθ' ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀνεκάλυψα μίαν γυναι-
κεῖαν μορφήν. Ὡστε αἱ γυναῖκες ὑπηρετοῦν καὶ εἰς τοὺς σι-
δηροδρόμους ἀκόμη; ἠρώτησα τὴν συνοδὸν μὲς.

Αἱ γυναῖκες ἐργάζονται παντοῦ, ὅπου δὲν ἀπαιτεῖται με-
γάλη κατανάλωσις φυσικῶν δυνάμεων καὶ ἀντοχῆς. Αἱ σι-
δηροδρομικαὶ ἐταιρίαι προτιμοῦν γυναῖκας διὰ τὴν πώλησιν
τῶν εἰσητηρίων ὡς καὶ διὰ τὴν τήρησιν τῶν βιβλίων, καὶ
διότι εἶναι ἀβρότεροι καὶ ὑπομονητικαὶ πολὺ, ὡς καὶ τακτι-
κώτεροι εἰς τοὺς λογαριασμούς των.

Καὶ πραγματικῶς εἶχα καὶ ἄλλοτε ἀνγκνῶσει περὶ τῆς
ἐκτάκτου ἐπιδόσεως τῶν Σουηδῶν γυναικῶν εἰς τοὺς λογα-
ριασμούς καὶ εἰς τὰ μαθηματικὰ ἐν γένει. Ἡ Σοφία Κοβα-
λέφσκη, ἡ πρώτη γυναῖκα, ἡ διορισθεῖσα καθηγήτρια Πανε-
πιστημίου πρὸ εικοσιπενταετίας, ἦτο Σουηδὴ καὶ εἶχε κατα-
λάβῃ τὴν ἑδρὰν τῶν φυσικομαθηματικῶν. Ἐν γένει δὲ αἱ
γυναῖκες τῶν βορείων χωρῶν, δηλαδὴ Σουηδαί, Νορβηγοί,
Ρωσσίδες καὶ Φιλανδοὶ ἔχουν ἔκτακτον ἰδιοφυῆα καὶ ἐπίδο-
σιν εἰς τὰ μαθηματικά. Δι' αὐτὸ εἶναι καὶ αἱ κατ' ἐξοχὴν
θετικαὶ γυναῖκες, αἱ παντοῦ διακρινόμεναι καὶ ὄχι σπανίως
ἀναδεικνύμεναι μετὰ τῶν συναδέλφων των ἀνδρῶν.

Ἡ Σουηδικὴ ἐχρησιμοποίησε τὴν μεγάλην αὐτὴν γυναι-
κεῖαν δύναμιν πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀφότου οἱ Δυτικοὶ λαοὶ συ-
νεζήτουν ἀκόμη περὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ μὴ τῆς πνευματικῆς ἰσό-
τητος τῶν δύο φύλων. Αἱ σιδηροδρομικαὶ ἐταιρίαι ἐζήτησαν
καὶ ἐπέτυχαν ἀπὸ τοῦ 1869 τὴν ψήφισιν νομοσχεδίου, διὰ
τοῦ ὁποῖου ἐπετρέπετο ἐπισήμως ὁ διορισμὸς τῶν γυναικῶν
ὑπαλλήλων εἰς τοὺς σιδηροδρόμους τοῦ κράτους, πρῶτον τὸ
ὁποῖον ἀπὸ τοῦ 1860 ἐγίνετο ἀνεπιτήμητος, ὅπου αὐταὶ ἐστε-
ροῦντο τοῦ δικαιοῦματος τῶν συντάξεων καὶ τῶν ἄλλων προ-
νομιῶν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κράτους. Τὰ γραφεῖα τῶν ἐξε-
λέξεων διευθύνοντι σήμερον ἀποκλειστικῶς ἀπὸ γυναικῶν,
ὡς καὶ τὰ γραφεῖα τὰ κανονίζοντα τὰ εἰσητηρία τῆς περιο-
δευτικῆς κινήσεως, τὰ γνωστὰ billets circulaires.

Ἐν γένει ὅπου ἀπαιτεῖται σκέψις καὶ ὑπολογισμὸς καὶ
μαθηματικὴ ἀκρίβεια, προτιμῶνται κατὰ κανόνα αἱ γυ-
ναῖκες.

Δὲν εἶναι ἄλλως καὶ μικρὰ τὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα ἀπαι-
τοῦνται διὰ τὴν κατάληψιν τῶν τοιούτων θέσεων. Ἡ κόρη
ἢ ἡ κυρία, ὀφείλει νὰ ἔχη ἀπολυτήριον γυμνασίου καὶ νὰ γνω-
ρίζῃ δύο ἢ τρεῖς ξένας γλώσσας—ἡ Ἀγγλικὴ καὶ ἡ Γερμανικὴ
εἶναι ὑποχρεωτικαί—νὰ εἶναι ἀψόγου ἀγωγῆς καὶ συμπεριφο-
ρᾶς, καὶ νὰ ὑποβληθῶν εἰς διαγωνισμόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπο-
βάλλονται καὶ οἱ ἄνδρες ὑπάλληλοι.

Σήμερον περὶ τὰς τριάντα πέντε ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, γυ-
ναῖκες, ἐργάζονται εἰς τοὺς Σουηδικούς σιδηροδρόμους καὶ
τριηκόντι περὶ τοῦ εἶναι ἀνησυχούμενοι εἰς κατωτέρως καὶ

ἐπιβουλητικῶς ἐργασίας. Ὁ μισθὸς τούτων ποικίλλει ἀπὸ
ἑπτακοσίας ἕως χιλίας κορόνας τὸ ἔτος, τῶν ἀνωτέρων δὲ
ἀρχίζει ἀπὸ χιλίας ὀκτακοσίας κορόνας, δηλ. διακόσια πε-
ρίπου φρ. τὸν μῆνα.

Ἄν δὲ καὶ ἡ Σουηδικὴ εἶναι κατ' ἐξοχὴν χώρα ἀριστο-
κρατικὴ, καὶ αἱ προλήψεις τῶν μεγάλων οἰκῶν καὶ τῶν με-
γάλων τίτλων ἀσκοῦν ἀκόμη βαρὺν τὸν ζυγὸν των ἐπὶ τῶν
κοινωνικῶν συνθηκῶν, ὅμως πολλὰ κορίτσια μὲ τίτλους, προ-
κειμένου περὶ ἐργασίας, ὑποτάσσονται εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ
ἐπιζητοῦν τὰς τοιαύτας θέσεις, αἱ ὁποῖαι, ἐν περιπτώσει
ἀγαθίας, ἐξασφαλίζουν εἰς αὐτὰς ἰσοβιότητα, ὡς καὶ σύνταξιν.

Ἀπὸ τὸν σταθμὸν διηυθύνθημεν εἰς ἕνα καφενεῖον ὅπου
ἔπαιζε μουσικὴ. Ἐκεῖ ἐπήραμεν καφέδες καὶ λεμονάδες,
εἰς τὸ ὑπαίθριον, μέσα εἰς μίαν κίνησιν καὶ ζωηρότητα, ἡ
ὁποία μᾶς ἐνθούμιζεν ἄλλα κέντρα εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων,
ὄχι ὅμως καὶ τὰς Ἀθήνας. Ὑπῆρταν ἄνδρες, ἢ μάλλον παι-
διὰ δέκα πέντε ἕως δέκα ἐξ ἐτῶν. Καὶ μόνον οἱ εἰσπράκτο-
ρες τῶν χρημάτων ἄνδρες. Ἐν γένει εἰς τὰ τοιαῦτα κέν-
τρα τῶν πόλεων σπανίως ἀπαντᾷ τις γυναῖκας. Μόνον αἱ
ἐξοχαὶ καὶ πάλιν τὰ ἐστιατόρια κατὰ προτίμησιν χρησιμο-
ποιοῦν γυναῖκας.

Ἐκεῖ ἐκωνοίσκαμεν τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπομένης ἡμέρας,
τῆς πρώτης τὴν ὁποῖαν διεθέταμεν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν μου-
σείου.

Ἦτο καιρὸς. Τὸ παρὸν μὲ τὴν πρῶτον καὶ τὴν τελειό-
γητὰ του ὀλίγα πλέον δι' ἡμᾶς εἶχε μυστικά. Ἡ πρακτικὴ
ζωὴ μᾶς ἀπεκαλύφθη ἐν ὅλῳ τῷ μεγάλῳ της εἰς τὰ σχο-
λεῖα καὶ τὰ γυμναστήρια καὶ τοὺς στρατῶνας καὶ τὰ λου-
τρά, καὶ εἰς τὴν καθημερινὴν λειτουργίαν της, τὴν τόσῳ ἐξό-
χως διωργανωμένην. Ἦτο καιρὸς πλέον νὰ ἴδωμεν καὶ ἀπλῶς
ὠραία πράγματα, χωρὶς σκοπὸν ἄλλον παρὰ τέρψιν καὶ γο-
ητεῖαν τῶν ματιῶν, χωρὶς ἄλλο ἐλατήριο, παρὰ τὴν ἐκδή-
λωσιν τῆς καλλιτεχνικῆς ψυχῆς τοῦ ἔθνους. Ἦτο καιρὸς νὰ
γνωρισθῶμεν καὶ μὲ τὸ παρελθόν, νὰ ζητήσωμεν εἰς τὰς ἀρ-
μονίας τῶν γραμμῶν καὶ τὴν ποίησιν τῶν χρωμάτων τὸ προ-
αἰώνιον μυστικὸν τῆς φυλῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία τόσην ἐγκαλεῖται
μέσα τῆς ζωτικότητος καὶ ἀκμῆς.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ κουράζωμαι ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἐντα-
σιν τῆς ἀντιλήψεως, ἀπὸ τὴν μελέτην ἑνὸς κοινωνικοῦ μηχαν-
ισμού, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται εἰς πλήρη καὶ πυρεττώδη ἐνέργειαν.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ νοσταλγῶ τὰς παλαιὰς δόξας καὶ τὰ με-
γαλεῖα καὶ τὰς ὠραϊότητας, τὰς ὁποίας ὁ θάνατος ἐσφρά-
γισε μὲ τὴν σφαχθίδα τῆς μυστηριώδους σιγῆς. Εἰς τὸ Μου-
σεῖον ἢ Τέχνην θὰ εἶχε ἀποταμιεύσει πολλὰ ὠραία μυστικά,
τὰ ὁποῖα προξενοῦν γλυκεῖας συγκινήσεις καὶ ἀφυπνίζουσι τὴν
ψυχὴν εἰς κόσμους ἀγνώστου παρελθόντος.

Τὸ τμήμα τῆς πιλοποιίας τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰ-
κοκυριακῆς Σχολῆς ἐφωδιάσθη καὶ πάλιν μὲ πλουσίαν συλλο-
γὴν ὑλικῶν τῆς χειμερινῆς περιόδου καὶ μὲ διάφορα μοντέλα
ὠραϊότητος καὶ εὐθηνῶν. Αἱ πελάτιδες τοῦ τμήματος τούτου
αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παρακαλοῦνται νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς
τὴν κ. Ἀριστέαν Λεούση, τὴν γνωστὴν διὰ τὴν καλλιστη-
σίαν της πιλοποιῶν τῆς σχολῆς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας
ἀρ. 37.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ BRUNETIERE

Ὁ Φερδινάνδος Brunetiere ἀπέθανε καὶ ὁ θάνατος αὐ-
τὸς εἶνε μίαν πολὺ μεγάλη ἀπώλειαν διὰ τὰ γαλλικὰ γράμ-
ματα. Καὶ θὰ γίνηαι αἰσθητὴ ὄχι μόνον εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ
καὶ παντοῦ ὅπου ἀγαποῦν τὰς ὑγείας ιδέας, αἱ ὁποῖαι ἐκφρά-
ζονται εἰς ὠραίων ρητορικὴν γλώσσαν.

Τὸ πῶς ἤρχισε τὸ ἔργον του, μᾶς τὸ διηγείται αὐτὸς ὁ
ἴδιος εἰς ἕνα interview του, ἂν καὶ ἔτρεφε μεγάλην ἀντι-
πάθειαν εἰς τοὺς ρεπόρτερ καὶ τὰς συνεντεύξεις.

— Ζητεῖτε τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου μου; λέγει· ἀλλὰ δὲν
εἶνε καὶ τόσον ἐνδιαφέρουσα, ὅσον τὴν νομίζετε. . . Ἡ-
μην ὑποψήφιος εἰς τὸ Πρότυπον Σχολεῖον, ἀλλὰ δυστυχῶς
ὑποψήφιος ἐξ αἰτίας τοῦ Ἑλληνικοῦ θέματος, ὅταν ἐξεράγη ὁ
πύλεμος, καὶ κατετάχθη εἰς τὸν πεζικόν. Ἄμα ὑπεγράφη
ἡ εἰρήνη ἐπέστρεψα εἰς τὸ Παρίσι. Τότε ἔζησα τὴν συνήθη
ζωὴν, τὴν ὁποῖαν ζοῦν οἱ νέοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θέλουν ν' ἀ-
φιερωθῶν εἰς τὴν φιλολογίαν, χωρὶς τὴν θέλησιν τῶν γονέων
των. Μαζὴ μὲ τὸν Πιῶλον Bourget ἔδιδα μαθήματα,
ἕως ὅτου ἡ σύνταξις τῶν περιοδικῶν «Revue Bleue, καὶ
Revue des deux Mondes» καὶ ἐφημερίδες τινὲς μὲ κα-
τέταξαν μετὰ τῶν συντακτῶν των. Τὸ πρῶτον μου ἄρθρον, τὸ
ὁποῖον ἦτο ἐναντίον τῶν νατουραλιστῶν, ἔκαμε κάποιον ἐντύ-
πωσιν. Ὁ Ζολᾶ, ὁ Alexis καὶ ἀκόμη ὁ Ἐκτωρ Μαλώ, ἐξη-
γέρθησαν ἐναντίον μου καὶ ἐσκέφθησαν διὰ νὰ μὲ τιμωρή-
σουν, νὰ μοῦ ἀρνηθῶν τὴν ὑπαρξίν. Ἐὰν ἐδημοσίευστο
κανὲν ἄρθρον μὲ τὴν ὑπογραφήν μου: «Εἶνε ψευδώνυμον, ἔλε-
γαν, εἶνε τοῦ τάδε.» Αὐτὸ διήρκεσε τρία ἔτη. Τὸ 1878 τέ-
λος ἀπεφάσισαν νὰ ὁμολογήσων τὴν ἀληθινὴν ὑπαρξίν μου.
Τὰ πρῶτα αὐτὰ ἄρθρα προσδιώρισαν τὸ τί ἐμελλον νὰ εἶμαι:
ἕνας φιλολογικὸς κριτικὸς, ἀλλὰ κριτικὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἐχώριζε
τὴν κριτικὴν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸν αὐτὸν
λόγον ὠδηγήθη φυσικῶς εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου.
Εἰς διάφορα λύκεια ἀνέλαβα νὰ διδάσκω εἰς τὰς ἀνωτέρας
τάξεις φιλολογίαν, καὶ τὸ 1886 χάρις εἰς τοὺς Gaston
Boissier, Ἐρνέστον Λαβῆς καὶ Μ. Λιάρ, ὠνομάσθη διδά-
σκαλος τῶν διαλέξεων εἰς τὴν Πρότυπον Σχολήν. Κατὰ τὴν
ἐποχὴν ἐκεῖνην δὲν ὑπῆρχον σχεδὸν διδάσκαλοι τῆς γαλλι-
κῆς φιλολογίας, καὶ ὁ μόνος ἀντίπαλός μου ἦτο ὁ Κάρλος
Bigat. Πρὸ δεκακοτῶ τῶν ἐτῶν κατέχω τὴν ἑδρὰν αὐτὴν.
Μὲ φωνὴν ὄχι δυνατὴν, ἀλλὰ διαπεραστικὴν, καὶ ἡ ὁποία
ἀναδύσασα καὶ κατεβαίνουσα κατατάσσει τὰς λέξεις εἰς
θαυμασίας προτάσεις, ὁ Brunetiere, περιέγραφε χωρὶς νὰ
χάνεται εἰς λεπτομερείας, τὴν ζωὴν του ὡς διδασκάλου καὶ
συγγραφέως. Ἐκάπνιζε ἀδιακόπως καὶ τὰ δύο του δάκτυλα,
ὁ δεικτὴς καὶ τὸ μέγαλον, ἦσαν ἕνεκα τοῦ κιτρίνου χρώμα-
τος, ὅπου εἶχον ἀποκτήσει, δύο μεγάλοι μάρτυρες τοῦ πάθους
του αὐτοῦ.

Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἴδωμεν τῶν Brunetiere, διὰ νὰ
τὸν θαυμάσωμεν, μὲσ' εἰς τὸ γραφεῖον, ἀλλ' εἰς τὸ βήμα,
ὅπου βασιλεύει διὰ τοῦ λόγου.

Αἱ δεκαπέντε του διαλέξεις εἰς τὸ Ὡδεῖον διὰ τὰς Ἐ-
ποχὰς τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου, ἀπὸ τὸ 1836—1830, ἔ-

καμν περισσότερο διὰ τὴν δόξαν του, παρὰ τὸ μάθημά του
εἰς τὴν Πρότυπον Σχολήν. Καὶ τὸ ἔργον του εἰς τὴν Ἐπι-
θεώρησιν τῶν δύο Κόσμων, τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται ὡς
στερεὸν κτίριον, χωρὶς ψεύτικον στόλισμα, μεγαλοπρεπὲς
διὰ τὸν ὄγκον του καὶ ἐπιβάλλον διὰ τὴν στερεότητά του,
θὰ μείνῃ ἀθάνατον.

Τὸ κοινὸν ἦκουε μὲ σεβασμὸν τὸν πολυμαθῆ αὐτὸν διδά-
σκαλον, ὁ ὁποῖος συγχρόνως ἦτο εὐγλωττος ρήτωρ, ἐμπνεύ-
μενος ἀπὸ εἰλικρινὲς πάθος.

Ὁ Brunetiere παρουσιάζετο ὡς νέος κυρίαρχος τοῦ
Παρνασοῦ, ὡς ἕνας Boileau νεώτερος, ἀλλ' ἴσως ὄχι πολὺ
περισσότερον νεωτερίζων ἀπὸ τὸν ἄλλον. Εἰς τὸν δέκατον
ἑβδομον αἰῶνα θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀλίγους διὰ τὴν εὐ-
ρειαν τοῦ λόγου, διὰ τὰς βαθεῖας βλέψεις του, καὶ ἐκεῖνο τὸ
ὁποῖον εἶνε σπανιώτερον, διὰ τὰς ἀληθῶς νέας βλέψεις του.

Ἡ μεγάλη αὐτῆ φωνή, δυστυχῶς, ἐσιώπησε.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν,

Εἰθύνῃ Νικολαῖδου

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ὑΠΕΡ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Ἀξιότιμος φίλη κυρία Κ. Παρρέν

Εἶδον ὅτι ἐδημοσιεύσατε πόσας πήχεις διεμοίρασεν ἡ Ἐ-
πιτροπὴ μὲς πρὸς τοὺς ἀδελφούς μὲς πρόσφυγας; Λέγετε
δὲ ἴσως κατὰ λάθος, ὅτι διεμοίρασαμεν μέχρι τοῦδε πῆ-
χεις 5 1)2 χιλιάδας μόνον. Ἐὰν εἴπητε ὅτι διεμοίρασαμεν
30 χιλιάδας πήχεις ἀπ' ἀρχῆς, τοῦτο δὲν θέλει εἶναι ὑ-
περβολὴ, διότι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅπου ἀφίκαντο οἱ πρόσφυγες
μέχρι τοῦδε, ἐργαζόμεθα καὶ διαμοιράζομεν πρὸς ὅλους τοὺς
πρόσφυγας ἀνεξαιρέτως. Τοὺς ἐδώσαμεν μέχρι τοῦδε πολ-
λὰς ἑκατοντάδας τσεμπερία διὰ τὰς κεφαλὰς τῶν παιδιῶν
καὶ γυναικῶν, ἐπανωφόρια, φλανέλλας, στρώματα, κουβέρ-
τας, ἐφαπλώματα μερικὰς ἑκατοντάδας, ὑποδήματα 500
ζεύγη μέχρι τοῦδε, κασμίρια καὶ τσόχας μερικὰς ἑκατοντά-
δας πήχεων, καὶ τόσα ἄλλα περιποδία ἀνερχόμενα εἰς 500
περίπου ζεύγη· ἐκτὸς μιᾶς μεγάλης πάλας ἐκ 12 χιλιάδων
γυαρῶν ὠραίων ὑφασμάτων βαμβακερῶν καὶ μαλλίνων, φλα-
νελλῶν καὶ λοιπῶν τὰ ὁποῖα μᾶς ἔστειλαν φίλοι τινὲς Ἀγ-
λοι βουλευταί, καὶ ὁ σύζυγός μου. Τὰ ὑφάσματα ταῦτα ἀ-
κόμη δὲν διεμοιράσαμεν, ἀλλὰ ἐτοιμάζομεθα πρὸς διανομὴν
λίαν προσεχῶς.

Μετ' ἐγκρίτου ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης

Αἰκ. Ζλατάνου

Σ. Δ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν 5,000 μᾶς ἐδόθη κατὰ λάθος βε-
βαίως, παρὰ τῆς κ. Αἰκ. Ζλατάνου, εἰς προηγουμένην ἐπι-
στολὴν της, ἐξ ἧς καὶ τὸν ἀνεγράψαμεν. Ἡ «Ἐφημ. τῶν
Κυριῶν» μὲ ἀληθῆ ὑπερηφάνειαν ἀναγράφει πάντοτε τὴν εὐ-
εργετικὴν δρασίαν τῶν Κυριῶν καὶ χαίρει διὰ τὴν ὠραίαν ἐ-
μιλλαν, ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται μετὰ τῶν δύο ἐπιτροπῶν
εἰς τὸ εὐγενὲς τῆς πατριωτικῆς, μάλιστα, φιλανθρωπίας Στά-
διον.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Φιλέτα του ψαριού. Βράζετε ένα μεγάλο ψάρι, ως συνήθως. Αφαιρείτε τα φιλέτα του, δηλ. τα ψαχνά, εις μεγάλη επιμήκη τεμάχια, χωρίς κόκκαλα. Βάζετε εις μίαν καθαράν άλιγο βούτυρο, άλιγο κρασί, άλιγο μαϊντανό και βράζουν. Ρίπτετε μέσα τα φιλέτα σας να πάρουν λίγες βράσεις.

Σάλτσα διὰ τὰ φιλέτα. Βράζετε εις μίαν κονταλιάν βούτυρο δύο κονταλιές άλευρι. Ένψ είναι ζεστό προσθέτετε ζουμί του ψαριού χλιαρό και ανακατόνετε γρήγορα διὰ να μη σβολιάση. Σφίγγετε εις την σάλτσαν σας όσο λεμόνι θέλετε και άν σās άρέση και μίαν σταλιάν σκόρδον.

Καναπές από πατάτες διὰ τὸ ψάρι. — Έχετε βρασμένες πατάτες, τῆς πενήτε από τὸ τραπητό και τῆς ζυμώνετε. Προσθέτετε 3 αυγά, άρκετό τυρί παρμεζάνας τριμμένο, άλάτι και πιπέρι. Τῆς άνοίγετε ως ζύμη δύο δακτύλων πάχους εις σχῆμα δισκιδῆς ὥστε να σκεπάση μίαν μακρουλήν πιατέλαν και τῆς φήνετε εις τὸν φούρνον, άλοιφουσα τὴν λαμαρίναν σας με άλιγον βούτυρο. Φυσικά θὰ κάμουν κρούσταν ε. πάνω και κάτω.

Στρώνετε τὴν πιατέλαν σας με τὸν καναπέ αὐτόν, επάνω και εις τὸ μέσον τοποθετεῖτε τὰ φιλέτα τῶν ψαριῶν, τὰ ὅποια ἢ σκεπάζετε με τὴν σάλτσαν, ἢ ὅποια θὰ εἶναι πηκτὴ ως άλοιφή, ἢ τὴν σεβρίζετε χωριστά.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἠμπορεῖτε να κάμετε άστακὸν ἢ οἰονδήποτε κνηγι. Εἶναι ένα ὠραῖον και λεπτόν πιάτο διὰ γεῦμα.

(Από τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς εις τὴν Οἶκον και Ἐπαγγελματικὴν Σχολήν).

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΥΦΟΝ

Τώρα με τὴν νέαν πάλιν τοῦ τυφοῦ ἐπιδημίαν ἢ προμήθειαι νεροῦ καθαροῦ, άμολύντου, υγιεινοῦ εἶναι άπαραίτητος, ὅσον και ἡ προμήθεια ψωμοῦ. Τὸ νερόν τῆς Σαριζῆς τῆς Ἄνδρου, τὸ γνωστότατον διὰ τοὺς πάσχοντας από ψυμμιάσεις και νεφρὰ και στομάχια, ἔγινεν από πολλοῦ ἤδη και τὸ ἐνδεδειγμένον νερό τοῦ τραπεζιοῦ και τῆς καθημερινῆς πόσεως. Τὸ φέρει δις τῆς εβδομάδος νοπότατον και δικυγέστατον ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὁφθαλμιατρείου άρ. 2 κ. Μενδρινός ὁ από πολλῶν ἤδη ἐτῶν ιδιοκτήτης τῆς ἀθιανάτου αὐτῆς πηγῆς.

ΝΕΟΝ ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΖΑΝΗ και ΠΗΤΤΑ

Ὁδὸς Ὁφθαλμιατρείου

Εἶναι τὸ εὐθηνότερον από ὅλα τὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου και τὸ νεώτερον εις προμηθειὰς ἐκλεκτῆς κάθῃ εἶδους οἰκοκυρικοῦ. Και εἶναι εὐθηνότερον, διότι ὄλην τὴν ἐργασίαν του διεξάγουν αὐτοὶ οἱ νέοι Πήττας και Ζαννῆς και διότι οἰκονόμησαν από τὸ ἐνοίκιον ἔν 20 ο'ο με τὸ ὅποῖον οἱ ἄλλοι τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἐπιβαρύνουν τὰ ἐμπορεύματά των.

Τώρα μάλιστα με τὰς ἐορτὰς και τὰς ἀπογευματινὰς και τὰ γεύματα, από τὰ καλλίτερα δῶρα διὰ μίαν καλήν οἰκοκυράν εἶναι ἡ προσφορά μιᾶς δωδεκάδος φιαλῶν Champagne ἢ λικέρ ἢ κονιάκ ἢ ὠραίων κιθωτίων πικ—φρίν και τσαῖου και ἄλλων μπισκότων ἀγορασμένων εις τὸ νέον ἐδωδιμοπωλεῖον Ζαννῆ και Πήττα, τῆς ὁδοῦ Ὁφθαλμιατρείου. Πλὴν αὐτῶν τὰ τυριά του, ἐγγώρια και ξένα εἶναι ἐκλεκτοτάτα, ὡς και τὰ χαβιάρια, χοιρομέρια, σαλτσισοτα, μορταδέλες, βούτυρα φρέσκα και ἀλατισμένα, λάδια, ρύζια, καφφές και ζάχαρι. Εἰς ὅλα τιμαὶ πολὺ εὐθηνότεραι τῶν ἄλλων και ὑπερσία και ἀκρίβεια μοναδική.

ΤΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ ΣΑΣ

Τὰ προριζόμενα διὰ δῶρα εις τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων 24 ὕρκνηριον τῆς κ. Μαρίας Δραμητινοῦ, ὡς και τοὺς τραπεζίδας και τῆς ἐσάρπες σας. Τιμὰ κατώτεραι συναγωνισμοῦ.

ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΕΙΔΗ ΣΑΣ

Μετὰ πολὺμηνον ταξείδιον εις ὅλας τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς πρωτεύουσας, οἱ κ.κ. Μάρκου και Τσαμπούλας ἐπρομηθεύθησαν διὰ τὸ ἐδῶ κατάστημά των ὅ,τι ὠραῖον πολύτιμον και τοῦ τελευταίου συρμοῦ εἶδαν εις τὰς προθήκας, τὰς ὁποίας ὅλαι αἱ ταξειδεύουσαι τόσον θαυμάζομεν.

Τὰ ἀσημικά των αἴφνης ἀποτελοῦν συλλογήν, τὴν ὅποιαν φυσικὰ σπανίως ἠμπορεῖ να ἀπαντήση τις εις ένα εὐρωπαϊκὸν κατάστημα. Δίσκοι, ποτήρια, σερβίτσια τραπεζιοῦ, βάζα, βάσεις διάφοροι σταχυολογημένα από ὅ,τι ἔχουν ἐκλεκτότερον ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ κέντρα ἀποτελοῦν ένα σύνολον θαυμασίως ὠραῖον. Ἐπίσης τὸ τμήμα τῶν ὠρολογίων των, ὡς και τὸ τμήμα τῶν χρυσῶν και πολυτίμων κοσμημάτων, εις τὰ ὅποια συνδυάζεται ὁ πλοῦτος τῆς Ἀνατολῆς, με τὰ λεπτεπίλεπτα και καλαισθητικὰ σχέδια τῆς Δύσεως.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι αἱ τιμαὶ των ἐδῶ, εἶναι πολὺ εὐθηνότεραι από ἐκεῖ, ἀρκεῖ δὲ μία ἐπίσκεψις εις τὴν ἔκθεσιν τῶν πολυτίμων αὐτῶν πραγμάτων διὰ να συγκρίνη τις και τὰς τιμὰς και τὸ κάλλος τῶν ἐκτιθεμένων. Ἡ ἔκθεσις αὐτῆ — διότι εἶναι σωστὴ ἔκθεσις — εἶναι προσιτὴ εις πάντα καθ' ἐκάστην εις τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού άρ. 56 καταστήματά των.

ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

Εἶναι ἀγαπητὰ πάντοτε τὰ κοσμήματα και τὰ ἐξ εὐγενῶν μετάλλων σκευῆ ὡς δῶρα. Εἶναι πράγματα, τὰ ὅποια δὲν φθείρονται ποτὲ και ἔχουν τὴν ἀξίαν των πάντοτε. Διὰ τοῦτο ἡ ὁδὸς Ἐρμού τὰς ἡμέρας αὐτὰς στολίζεται με τόσα πολύτιμα πράγματα, και αἱ προθήκαι τῶν πλουσιῶν ἀδαμντοπωλείων και χρυσοχοείων ἐνθυμίζουσι μὲγάλα Εὐρωπαϊκὰ κέντρα.

Τὸ ἀδαμντοπωλεῖον Γεωργίου Πομόνη κατέχει ἀνεμφιβόλως θέσιν ἐπιφανῆ εις τὸ étalage αὐτὸ τῶν ὠραίων και πολυτίμων πραγμάτων. Κομψοτεχνήματα χρυσοῦ και ἀργυροῦ, κοσμήματα πολύτιμα, σκευῆ τραπεζιῶν και γλυκοῦ, ὅλα φέρουν τὴν σφραγίδα μιᾶς ἐκλεκτικότητος και καλλιισθησίας, εις τὴν ὅποιαν πάντοτε διεκρίθη τὸ παλαιότατον αὐτὸ ἀδαμντοπωλεῖον πρώην Σπηλιοπούλου, εις τὸ ὅποῖον ἐπὶ πενήντα ἤδη ἔτη τόσαι συνεκεντρώθησαν πολύτιμα θησαυροί.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗ και ΚΟΤΖΙΑ

Τὰ ποικίλα και ὠραία δῶρα σας τοῦ Νέου ἔτους θὰ προμηθευθεῖτε εις τὸ Χαρτοπωλεῖον Πάλλη και Κοτζιά, εις τιμὰς πολὺ εὐθηνότερας ἐφέτος από ὅλα τὰ ἄλλα ἔτη.

Εἰς τῆς Σπάρτης Καρασταμάτη, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ὅλα τὰ πολύτιμα μεταξωτὰ φορέματά σας και τῆς σφόδες δι' ἐπιπλα και τὰ πλέον ἐπίσημα δῶρα σας διὰ κυρίως και δεσποινίδας.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ